

**Людмил Стоянов /1886-1973/ - писател,
публицист, преводач, литературовед
/ 135 г. от рождението /**

Академик Людмил Стоянов /псевдоним на Георги Стоянов Златарев/ е роден на 6-ти февруари 1886 г. в с. Ковачевица - Софийска област.

В 1912 г. започва Балканската война и Людмил Стоянов е призван в армията. Той е артилерист и военен кореспондент. В Междусъюзническата война през 1913 г. е обикновен пехотинец. На Калиманско поле, където стават ожесточени сражения, поетът споделя войнишките страдания, гладува и отбива „атаки на нож“, заболява от холера и едва остава жив. В 1916 г. ще мине през още една война - Първата световна война, за да узрее у него протестът, съзнанието и волята за борба срещу това най-страшно от страшните бедствия на човечеството. Неговата повест „Холера“ е една от най-силните български антивоенни творби. Превежда книги с поезия и романи. Първият превод на Людмил Стоянов, издаден през 1912 г. в самостоятелна книга е „В навечерието“ на Тургенев. В поредицата от над 50 отделни книги с негови преводи основно място заема руската класическа литература - събраните съчинения на М. Ю. Лермонтов в 5 тома, събраните съчинения на А. С. Пушкин в 10 тома; съветската литература и произведенията на Владимир Маяковски, Николай Островски, Михаил Зощенко, Константин Симонов, Лев Касил. Превежда и голяма част от творчеството на Уилям Шекспир, Дж. Байрон, Оноре дьо Балзак, Едгар По, Джек Лондон. Пише пиеси и стотици статии, фейлетони и памфлети. Литературно - критичните студии на Людмил Стоянов са интересни страници в историята на българската литература. Умира на 11.04.1973 г. в София.

